

— og man gaar ud fra, at Staten igennem den ny Skat tager 5,100,000 Kr. ind. Det kan let blive mere, maaske endogsaa mere end de 5,900,000 Kr.; saa bringer Staten intet Offer. Som atter og atter fremhævet, stiller det sig saaledes, at tage vi Menneskemængden i hele Landet, bliver Forandringen ikke stor, naar Befolkningen lettes for 5,900,000 Kr. og faar en ny Byrde paa 5,100,000 Kr., men Maaden for Fordelingen mellem Kommunerne fører til langt betydeligere Resultater. Stillingen er den, at Københavns Kommune vil af Statstilskuddet faa 18,6 pCt., medens den vil komme til at bære en Skattebyrde af 28,6 pCt.; for Landets Vedkommende stiller det sig ganske anderledes, thi det vil af Statstilskuddet faa 65 pCt., medens det af den ny Skat kun vil komme til at bære 51,8 pCt., og endelig stiller det sig for Købstæderne saaledes, at de faa 16,4 pCt., medens de af Skattebyrden komme til at bære 19,6 pCt. — Dette var det andet, Lovforslaget vilde naa. Jeg noterer det kun som noget, der er accepteret som det rigtige og heldige, at vi altsaa igennem disse Lovforslag, som her foreligge, faa en saadan Omordning, at Landet slipper noget for den Byrde, det hidtil har haft, og at der paa den anden Side maa bæres noget mere af Købstæderne. Dette er sikkert rigtigt.

Dette var et andet Formaal for Lovene. Det tredje bliver Hartkornslettelsen, altsaa at det Tilskud, som gives til Kommunerne, skal komme til Lettelse for Hartkornet. Der skal jeg kun nævne, at man har jo talt om, at det maaske var nemmere, om Loven var affattet paa den Maade, at Staten ligefrem frafaldt sin Tredjedel af Gammelskatten og sin Land- og Ligningskat. Det har man ikke villet og det vistnok med Rette, fordi man, som jeg allerede en Gang i Dag har sagt, fandt det ønskeligt ikke at slippe disse Jordskatter af Statens Haand, ikke principielt, men fordi man ikke vidste, hvorledes Forholdene kunde udvikle sig, og man mente, at Tiden endnu ikke var kommen til denne Reform. Derfor staar, som sagt, dette her som en Bestræbelse fra Lovgivningsmagtens Side for at skaffe Hartkornet Lettelse, uden at dette er fuldt udprøvet i det foreliggende Lovforslag, og en af de Ændringer, som jeg kommer til at omtale, tilsigter netop at gennemføre Lovens Bestræbelser i den Retning.

Endelig er som det fjerde anført i Motiverne en Tilstræben efter at rette noget paa Kommuneskatternes Ordning.

Men i selve Motiverne erkendes det, at Lovforslaget i saa Henseende intet har kunnet udrette, det har kun kunnet vise Vejen, og der foreligger intet Forslag, som gaar ud paa at gøre noget i den Retning.

Endelig er det femte Punkt, og ikke det mindst vigtige, Ønsket om at indføre her hos os en Indkomstskat til Staten. Det er ikke Stedet her ved dette Lovforslags Behandling at komme dybere ind paa denne Side af Sagen — jeg maa forbeholde mig, naar vi komme til at tale om Indkomst- og Formueskatten, at besvære de Herrer noget mere i saa Henseende — jeg nævner her kun, at det jo nu fremhæves, at Indkomstskatten har den gode Side, at man ved, hvad der skal beskattes, nemlig Indkomsten. Det gaar næsten med den, som det gaar med Stempelskatten, som vi forleden Dag talte om, at hvis det kunde være saaledes, at man sikkert vidste, hvilken Indkomstskat en Mand har, saa var Indkomstskatten ganske fortrinlig, og det er det, som er dens gode Side, at man siger, at derigennem faa vi en ensartet Beskatning for hele Befolkningen. Dens vanskelige Side er den, at Indkomsten er svær at faa fat i med Sikkerhed, den kan skjule sig for Staten, det kan være, den ikke kommer frem. Men principmæssig er det rigtigt, at Staten ved at tage sin Skat af dens Indvaaneres Indkomst gør Ret og Skel mod enhver. Derfor er Indkomstskatten en Beskatningsmaade, som man i de moderne Stater er kommen ind paa — for øvrigt paa en mere eller mindre gennemført Maade — og som vi nu ogsaa skulle til at gennemføre. Her vil jeg gerne fremhæve dette, at medens det høje Ting hidtil har staaet saaledes over for denne Skat, at det har sagt: Vi gaa med til den, naar man godtgør dens Nødvendighed for Staten, og naar dens Varighed begrænses til den Tid, hvori denne Nødvendighed vil vedvare, foreligger der nu her et Forslag, som, hvis det høje Ting tiltræder Udvalgets Forslag, vil betyde en Vedtagelse fra Landstingets Side af Indkomstskatten som fremtidig Skat hos os; hvis vort Forslag vedtages, saa er dette bestemt. Jeg henstiller til Overvejelse, om det er saa afgjort, at denne Nødvendighed skulde skabes gennem Udredelsen af et Tilskud til Kommunerne, og om det er saa sikkert, at denne Nødvendighed vil blive vedvarende, som man hidtil har ment; jeg skal senere komme til at tale om, hvorledes vi i Fjor mente herom at maatte stille et Forslag, som man i Aar ikke har fastholdt.